

Megjelenik egy splash screen, árnyékmodulált, 256-os színelbontású napvilág, semmi felirat, semmi zene. Egy magas, feketébe öltözött alak, lehet férfi, lehet nő, hosszú haja ezüstcsattal hátrahúzva, maga az Archer, az Íjász, éppen egy nagy szakadék széléhez ért. Mögötte az úton erőltetett perspektívában távolodnak a felszíni világ napsütötte messzeségei, vadon vidékek, megművelt területek, kertvárosok, autópályák, ködbe vesző tornyok. A képernyő többi része a szakadéké –

Thomas Pynchon 3

BLEEDING EDGE

amely korántsem hiány, inkább a fény feltalálása előtti fénnel pulzáló sötét. Az Archer szilárdan áll a szélén, íja megfeszítve, meredeken céloz le a mértékkel nem mérhető teremtetlenbe, vár. Amit félig elfordított arcából hátulról látni, az figyelmes, elengedett. Enyhe szellő motoz a fűben és a bokrok közt. – Kicsit olyan, mintha spóroltunk volna az animálással – magyarázza Justin –, de ha jobban megnézed, láthatod, hogy a haja is lobog, és azt hiszem, egyszer pislant is, de arra nagyon kell figyelni. Nyugalmat akartunk, de nem paralizist. – Amikor a program betöltődik, nincs se kezdőlap, se kísérőzene, csak egy lassan erősödő hanghatás, ami Maxine-nak ezer meg ezer vonat- és buszpályaudvarról, repülőtérről rémlik, meg egy zökkenőmentesen felpirkadó enteriőr képe, amelynek részletei, egy másodpercre szinte lélegzetelállítón, messze meghaladnak mindent, amit a Ziggy és barátai által használt játékképernyőn látott, a kor primitív videojátékarnáján túlragyogva egy kezdődő reggel teljes színskálájává bomlik, finoman a végtelenségig gömbölyített sokszögek, a rendelés, modellálás, árnyékok, eggyéolvadás, homály, mind-mind elegánsan, sőt... lehet mondani, hogy zseniálisan kivitelezve? A Final Fantasy X ehhez képest egy tekerős rajzoló. Keretbe foglalt, tudatos álomként közelít Maxine-hoz, elborítja, és ő félelem nélkül behódol.

A feliratokon ez olvasható: DEEPARCHER TÁRSALGÓ. A várakozó utasok igazi arcképeket kaptak, első pillantásra Maxine mintha ismerné is egyik-másikat, vagy ismernie kellene.

- Örvendek, Maxine. Velünk maradsz egy kicsit?
- Még nem tudom. Kitől hallottad a nevemet?
- Nem sürgős, nézz körül nyugodtan, használd a kurzort, klikkelj akárhová.

Ha fel kellene valamire szállnia Maxine-nak, azt sehol sem találja. A „Departure” a végtelenségig elhalasztva. Úgy gondolja, valami ingajáratot kellene keresnie. Észre sem veszi, hogy indulásra kész, és már el is ment. Utóbb meg már a peronhoz sem talál oda. Az emeleten, a pazarul felszerelt bárból egyszerre ódon és posztmodern gördülőállományra nyílik káprázatos

kilátás, jönnek-mennek szertelenül, messze lenn, a világ görbületének vonalán. – Semmi baj – nyugtatja meg a dialógusdoboz –, ez is része az élménynek, a konstruktív eltévedésnek.

Maxine hamarosan azon kapja magát, hogy ide-oda mászkál, 4 ráklikkel mindenre, arcokra, szemétre a padlón, palackcímkékre a pult mögött, s egy idő után már nem is annyira az érdeklő, hová juthatna el, hanem a keresés textúrája maga. Justin szerint Lucas volt az alkotó a társulásban. Justin fordította át kódba, de a vizuális és hangdizájn, az állomás visszhangzó, sűrű forgataga, a hexadecimális színárnyalatok bősége, ezer meg ezer más-másféleképpen rajzolt és részletezett statisztika koreográfiája, akiknek külön-külön céljuk van, vagy egyszerűen csak lógnak ott, az egyáltalán nem robotszerű hangok, amelyeknek még a tájszólására is ügyeltek, mindez egytől egyig Lucasé.

Maxine végül megtalálja a nagy menetrendet, s amikor ráklikkel az „Éjféli Expresszre” – bingó. Aztán már tűnik is át, lépcsőn fel és lépcsőn le, sötét aluljárókban, ki a magasban lebegő metaviktóriánus üveg és vas modulálta fénybe, át forgókereszteken, melyeknek őrei, ahogy közeledik feléjük, homályos humortalan robotokból csábos idomú, nyakukban orchidealeít viselő hawaii táncosnőkbe válnak, fel egy vonathoz, amelynek jóságos masinisztája kihajol az ablakon: – Nem sürgős, ifjú hölgy, külön magának tartottuk vissza...

Am alighogy fellép, a vonat eszelősen gyorsít, zéróból hiperúrsebessegre egy tizedmásodperc alatt, és már száguldanak is a DeepArcherbe. Az ablakokon túl kétfelől elrohanó táj háromdimenziós részletei sokkal finomabban vannak kidolgozva, mint amennyire szükséges lenne, a felbontás semmit sem veszít azzal, hogy egyre közelebről próbál fókuszálni rá. Lucas és Justin strandmaca-fantáziáiból előlépő zsúrkocsis lányok tolnak gyorskajakát, meg csendes-óceániai tájjellegű italokat, például Tequila Sunrise-ot és mai tait, továbbá más-más fokon törvényellenes kábítószereket...

Ki engedhet meg magának ilyen sávszélességet? Maxine a kocsi végébe egerezik, arra számítva, hogy fenséges, távolodó sínperspektívát lát majd, de csak ürességet talál, színhiányt, ama másik, fényesebb világ entropikus átsorvadását Netscape-szürkébe. Mintha a menedékhelyre szökéshez az is hozzátartozna, hogy nincs visszaút belőle.

Noha most már a vonaton van, Maxine nem hagyja abba a klikkelgetést – ráklikkel a zsúrkocsis lányok lábujjkarikáira, az Oriental Party Mix chilis bevonatú rizskekszeire, a szívárványszínű fogpiszkálókra, amik az italok trópusi gyümölcsdarabkáit döfik át, mert sose lehet tudni, hátha a következő klikk –

És igen. A monitor pislákolni kezd, és Maxine-t váratlanul, mondhatni, barátságtalanul, valami permanens alkony régiójába transzponálják, valami városszélibe, már nem a vonaton van, nincs többé joviális masiniszta,

nincsenek elbűvölő pincérlányok, csak gyér forgalmú, egyre kivilágítatlanabb utcák, mintha a közlámpákat egyenként hagynák kiégni, s így, lemorzsolódás révén állna vissza az éj birodalma. A komor utcák fölött lehetetlenül fraktális tornyok mint erdei növekmények nyúlnak a fény felé, amely erre a szintre közvetve ér le csak...

5

Eltévedt. Nincs térkép. És nem is olyan, mint a hús térvalójának romantikus turistaútvonalai között tévedni el. Itt aligha várnak rá örömteli, véletlen felfedezések, inkább olyan érzése támad, mint amikor álmunkban sejtjük, hogy valami nem feltétlenül kellemes dolog fog történni velünk.

Narkószagot érez, Vyrva áll mellette egy bögre kávéval, a bögrére az van ráírva, hogy ELVETTED A TÚZŐZGÉPEM. – Atyaisten! Hány óra?

– Még nincs nagyon későn – mondja Justin –, de nemsokára ki kell lépnünk, sose tudhatod, ki figyel éppen.

Pedig már kezdte megszokni.

– Nincs titkosítva? Tűzfallal védve?

– Ó, nagyon is – mondja Lucas –, de ha valaki be akar hatolni, be fog. Mély Web ide vagy oda.

– Ez ott van?

– A legmélyén. Ez is része az elképzelésnek. Hogy távol tartsuk magunkat a botoktól és pókoktól. Egy robots.txt protokoll vagy egy illetudó bot a felszíni Weben nem probléma, de akadnak csaló botok is, amik nemcsak hogy modortalanok, de sokszor kurvára gonoszak is, amint egy disallow kódot meglátnak, azonnal rávetik magukat.

– Vagyis jobb lenn maradni a mélyben – mondja Vyrva. – Az ember igen hamar függővé válik. Van egy hekkerbölcösség – ha a Mélybe mégy, ébren légy.

A földszinten, a konyhaasztal körül gyűltek össze. A két társ minél inkább be van állva, annál szabadabban beszél a DeepArcherről, bár a hekkerszöveget Maxine nemigen tudja követni.

– Kiforratlan kísérleti technológia – mondja Lucas. – Nincs bizonyított haszna, kockázati faktor magas, csak azoknak való, akik rá vannak kattánva a mielőbbi felhasználhatóságára.

– Pedig micsoda marhaságotra buktak régen a befektetők – idézi fel Justin. – '98-ban, '99-ben mire nem dobták ki a pénzüket! A DeepArchernél sokkal vadabb valami kellett ahhoz, hogy egyáltalán megreppenjen az arcuk.

– Majdnem unalmasnak tartottak bennünket – ért egyet Lucas. – A díjajnprioritásaink például eléggé konzervatívak voltak.

Justin szerint a DeepArcher gyökerei egy anonim remailerhez nyúlnak vissza, amit a penet.fi idejéből származó finn technológiából fejlesztettek ki, és különféle, akkoriban születő réteges típusú továbbító eljárásokra tekintett előre. – A remailer adatcsomagokat küld egyik csomóponttól

a másikhoz, épp csak annyi információval, hogy mindegyik láncszem tisztában legyen veled, hol a másik, semmi többel. A DeepArcher eggyel továbblép, azonnal és örökre elfelejti, hol volt az előbb.

6 – Amolyan Markov-láncféle, ahol az átmeneti mátrix állandóan visszaállítja önmagát.

– Random módon.

– Pszeudorandom módon.

Amihez a srácok még pár dizájner döglött linket is hozzáadtak, azokat az egészséges útvonalakat álcázandó, amelyeket senki sem akar felfedni. – Egyszerű labirintus, csakhogy láthatatlan. Transzparens linkeket keresel, egy pixelszer egypixeleseket, de amint rájuk kattintasz, eltűnnek és áthelyeződnek... láthatatlan önújrakódoló útvonal, lehetetlen visszakövetni.

– De ha az útvonal kitörlődik mögötted, hogy találsz haza?

– Kattintsd össze a sarkadat háromszor – így Lucas –, és mondd, hogy... de nem, ja nem, az valami más...

(Fordította: Gy. Horváth László)

Copyright © 2014 by Thomas Pynchon. From *Bleeding Edge* (Magvető Kiadó).
Excerpt published with the permission of Melanie Jackson Agency, LLC.

